

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡ. Ε. ΘΩΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Συνδέσμου-

Ἐφημερίδος

Καρὰ ἱσκου 111

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ТНΛΕΦ. 4123.528

ΤΑ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΕΙΔΙΟΥ
ΚΑΙ
ΤΑ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΑ ΓΑΛΛΕΙΔΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

ψηφ/ση: Ηλίας Π. Κουμπρούλης

ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ΠΡΩΤΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ

Καλοκαιράκι, κάπου 9 ή ώρα το πρωί, ένα αγοράκι που δεν έχει πάει ακόμα στο σχολείο, γονατισμένο στο γαλαξειδιώτικο μουράγιο, κοντά στον αιώσιο μώλο μας, απ' την πλευρά του προς το βάθος του λιμανιού, βλέπει, βλέπει και δεν χορταίνει τον κόσμο του βυθού. Είναι μία ώρα ήσυχη, αναπαυμένη καθώς ο ήλιος, άρκετά ψηλωμένος, ρίχνει τις δυνατές ακτίνες του πάνω στην ατάραχη, γυαλιστερή θάλασσα, π' ανατριχιάζει στις ζώπυες πρώτες ριπές της δστρίας, καθώς τώρα μόλις ξεκινάει. Τά πλεούμενα, που βρίσκονται άραγμα στο μέσο λιμάνι, με τη γνωστή ευαισθησία τους, αρχίζουν να μετατοπίζονται άργα - άργα, έτσι που να δείξουν τη μάσκα τους προς τα κεί, απ' όπου φυσάει το αεράκι, με κορυφαίο τον ύμοφο και ξεπουπουλιασμένο άκόμα, όπως είναι, τον «Καραϊσκό», του μπάριμπα Γιάννη του 'Αρκούδη, που τον παίνευε, συνέχεια, σαν σκαρί «κλάσεως», αφού είχε στήσει γέφυρες άρμούς του καρφιά «μπασκράδα» — τη «σίδεροχαλκική καρφική», της έπισημης γλώσσας. Πιο πέρα, προς τα έξω, κάνουν την ίδια άργόστροφη κίνηση το μικρό κρυσσικό του 'Ηλία Σταμπολή - Κανού και λίγο μακρύτερα, στο ύψος του μώλου, η περίφημη άνοιχτόγκριξη μπρατσέρα του Νικόλ. Χαλδασκή, κι όλα μαζί σχηματίζουν τη γραφική τριάδα, που αποτελούσε, στα παλιά χρόνια, το μόνιμο διάκασμο του λιμανιού μας.

«Άλλα, μικρότερα, πλεούμενα, «περάματα», όπως τα λέγανε κείνον τον καιρό, φαίνεται, έπειδή «περνούσαν» τους έπιβάτες στα βαπόρια της γραμμής, που ένώνανε το Γαλαξειδί με τον παραξένω κόσμο, καθώς και στην γειτονική 'Ιτιά, ακόμα και στην άντικρυνη «Κουσιόπου», μέσα πολύπλοκα για τη ζωή του τόπου μας στις πρώτες δεκαετίες αυτού του αιώνα, πεντακάθαρα, πάντα και φρεσκοδομημένα λικνίζονταν την ίδια ώρα όσα δεν ήταν σε άποστολή, «κράμα - πλώρα» άσφαλισμένα στις δύο πλάγιες πλευρές του μώλου και παρακάτω στην κατάληξη του καντουνιού του 'Αϊ Νικόλα, όπου ήταν το «καφεείο του Λούκα, στέκι της «χρυσής νεολαίας» της έποχής. Κι ένω οι «τραποπόλεις» — μικρά, γρήγορα βαρκάκια, που άκολουθούσαν τις μεγάλες τράτες στις έξόδους τους, μπουκαρίζαν μία - μία απ' το «Κεντρί», φέροντας στην πόλη τις ζωντανές σολιές τους απ' τις πρώτες καλίδες, δεν άκούγονταν γύρω παρά μόνο τα ξερά τσάφ - τσάφ απ' το κοπάνημα χταποδιών στις μαυρισμένες σκάλες του βάθους του λιμανιού, να ταραίζουν την άτφια πρωινή γαλήνη του τοπίου.

Και το άγόρι βλέπει, βλέπει «θαμπωμένο μέσ» στον άστραφτερό καθρέφτη της πρωινής θάλασσας, βλέπει και δεν χορταίνει το δικό της κόσμο, ένα κόσμο όνειρο, όλόκληρο, ξεχωριστό, με τη δική του ζωή και τις δύο δικούς του ρυθμούς, ν' άνασαιή και να κινείται, άκούγοντας μαγικά προστάγματα, από άγνωστες φωνές... «Ένα να πλύνεις πλάσματα και έλε τις μορφές και σ' όλες τις καταστάσεις, που ούτε και που ξέρει πώς τα λένε, με τις ιδιορρυθμίες τους και τις παραλλαγές και τις διαφορές τους, όλα στην πλατεία λεωφόρου της ζωής, το καθένα με τους δικούς του τρόπους. Νά, πρώτα - πρώτα, στο ριχό βυθό κείνο το άκίνητο, σαν πετρωμένο, άσπροκίτρινο πράμα, με τα δύο φερούγιά του στη βάση του κεφαλιού του, στρωμένο πάνω στην άμμο. Το παιδί το βλέπει για πρώτη φορά, όπως για πρώτη φορά βλέπει κι όλα τα περίεργα για το μυαλό του δημιουργήματα, που ζουν άνετα, άλλα θάλασσια, άλλα ναυρικά κι άλλα ανέμελα και σίγουρα μέσα στον κόσμο τους, το γυαλί και μαλακό και κοβάριο, που φαντάζει και σε ρουφάει καθώς λαμπυρίζουν μέσα του σμαράγδια και ζαφείρια, όλα προστατευμένα απ' το πλατύ νερό, που τα χωρίζει άπροσμάχη-

τα, απ' την ύπολοιπη πλάση. Που να ξέρη το παιδί, ότι το πράμα αυτό είναι το χαζό «μανίκι», μαρμαρωμένος άκροσκοπός της άμμουδιάς, ένα είδος θαλάσσιας κόττας, που σέρνεται με την κοιλιά για να μετακινηθή, έτσι που να του είναι, όπως και σε κείνη, σχεδόν άχρηστα τα μικρά φτερούγια του, που τούδωκε η φύση - αυτά που βρίσκουν τη γόνιμη δικαιοσύνη τους σ' ένα σωρό άλλους συντρόφους του νερού, που κινούνται, άστραφτερά άσήμια, με δαιμονική δραστηριότητα, γύρω και πάνω του, άλλοι άμαδικά, άλλοι ξεχωρισμένα, με σπασμωδικές ή ευθύγραμμες, ίσιες κινήσεις απ' τη βάση, κάτω, ως άπάνω στη λεία επιφάνεια του γαλαζίου κόσμου τους, λές και θέλουν να άκούσουν και να μάθουν τί γίνεται έξω απ' αυτόν! Λίγο άργότερα, που τ' άγόρι θ' αρχίσει να παίζει μαζί τους μία έπισημη διεκυστίνδα, ποιός να κοροϊδύει τον άλλο για να τον κερδίση: αυτό με την πετονιά του που θα τους ρίχνει ζυμάρι άσπρο για να φάνε, τότε σκέτο, τότε άνακατωμένο με λιχουδιές, περιζήτητο μαζί και θανατερό ή κείνα που πέφτουν, σμάρια, πάνω στο μάννα, που τόσο λαχταρούν, προσπαθώντας, ωστόσο, άλλα με την πολλή, άλλα με τη λίγη πονηριά τους, ν' άδράξουν την ύπουλη, όπως την ύποπτεύονται, προσφορά, χωρίς να δώσουν, πλούσιο αντίδωρο γι' αυτή, την ίδια τη ζωή τους. Έτσι θα μάθει να ξεχωρίζει μέσα στο ζωηρό και λαμπρό αυτόν κόσμο τους λαίμαργους κι' άήσυχους σπάρους, όλο σβελτάδα, τόλη και όρημ και τους κομψούς δαβλιάδες με τη μαύρη τους τιμονιέρα και τις μωρμούρες, τις μαυρομάτες και ραβδώτες, άλλα άσήμια, με λίγο διφωρητή την κόψη, που θα τριγυρίζουν τη γήινη προσφορά, χωρίς να την άγγίζουν, όλα αυτά που στριφογυρίζουν τώρα μπροστά στο παιδί κι' άνεβοκατεβαίνουν και κυνηγιούνται σ' ένα άτέλειωτο, τρελλό χορό.

Με τις πρώτες έμπειρίες του θα μάθει να ξεχωρίζει κι' αυτές τις δύο σπαθάτες φιγούρες, μία μεγαλύτερη μπρός και μία μικρότερη πίσω, που προχωρούν σχεδόν έπισημα, έκει πειδ πέρα, ρίχνοντας γύρω τους έρευνητικές ματιές, με το μάτι το μαύρο και ζωηρό, σαν να κάνουν έπιθεώρηση στην περιοχή και που τέλλα γύρω τους παραμερίζουν... Θάναι τ' άπιστο όνειρο του κι' όταν τις άντικρύση, θα φελλίξει ξεναμμένος: τοιπούρες!...

Κι' έπειτα κείνα τα κοπάδια, που κολυμπάνε τούτη τη στιγμή πάνω στον άφρο σχηματίζοντας, λές, στην πορεία τους «μακεδονική φάλαγγα» σε τρεις κλίμακες, με μπροστάρηδες τους μεστομένους, μέσους τα «παλληκαρόπουλα», άς πούμε, και τελευταίους, μικρά, άσχημάτιστα, άκόμα, μοντέλλα, όλα άνεγάδιαστα «ζυγισμένα» σαν απ' τον πειδ σκληρό και μερακλή έπιλοχία, σκούροχρωμα «κοπανέλια», από φανταστικό κορτίστικο «κουσουίν», θάιναι οι κερφαί, που προχωρούν, ψυχροί κι' αδιάφοροι, το περισσότερο, για ό,τι γίνεται γύρω τους και σιμά τους. 'Ακόμη θα μάθει το άγόρι ότι κείνο το γραφικό κατασκευάσμα με τα μεγάλα μoustάκια, κολλημένα όπως είναι μπρός στο γωνιάρικο κεφάλι, με τα πεταμένα μάτια, όπου καταλήγει το λεπτό φολιδωτό κορμί του και άρμενίζει τώρα στο μακρύ της φυκισμένης δάσης του μουράγιου και τινάζεται και παραλλάζει πορεία λές και παθαίνει στην κάθε στιγμή ήλεκτροπληξία, ένα είδος χρυσόκτρινο θαλάσσιο «σέρογγα», είναι ή παράξενη γαρίδα, καθώς θα μαθαίνει και τη «σολωμική» της, για να την πιάνει στα μοναχικά, γάργαρα, ρηχά νερά στις άπέναντι σκούλες, μουρμουρίζοντας σε κάθε τέτοια κίνηση την πατροπαράδοτη έπίκληση: «γαρίδα το μoustάκι σου κι' έγω σου το πληρώνω»!... Τούτη όμως τη στιγμή ένα άπότομο τινάγμα της φαίνεται πώς έχει μία άλλη αίτία, κι' ό μικρός προσπαθεί να

ΣΥΝΕΧΕΙΑ από την 1η σελίδα
» 'Αργεί, ό πληρεξούσιος τοί»
» γαλαξειδιού. Κωνσταντίς Δε»
» δούσης».

★

'Αλλά τα θύματα κατά τον άγώνα του Εικοσιένα δεν ήταν μόνο όσοι έπιπταν στο πεδίο της μάχης ή όσοι δεινοπαθούσαν από τους χαλασμούς και τους κατατρεγμούς. Οι τραγικότεροι μάρτυρες στον 'Ιερό άγώνα για την έλευθερία ύπληξαν οι αϊχμαλωτί στά χέρια του μυσταρού έχθρου, πρό παντός δε οι νέοι και οι νέες, που δύσκολο, αν μη άδύνατο, ήταν να εύρεθούν και να εξαγορασθούν. Γι' αυτούς ό θάνατος ήταν προτιμότε-

ρος από τα όσα δεινά τους έπεφύλασσε ή σκλαβιά των.
Τό Γαλαξειδί προσέφερε και αυτό το είδος της θυσίας στο Βωμό της 'Ελευθερίας και της 'Ανεαρτήσιας του Γένους.
Έκτός από το άνωτέρω έγγραφο του Ναυάρχου Κωνσταντί Δεδούση, που άναφέρει ότι κατά την έπιδρομή του (1825), ό 'Ιμπραήμ «αϊχμαλώτισε και γυναικόπαιδα», δεισώθη και μία άλλη, έπίσης σπαίνιας Ιστορικής άξιας, γραπτή μαρτυρία. Είναι ένα άνεκδοτο μέχρι σήμερα, έγγραφο που εύρηκα στα Γενικά 'Αρχεία του Κράτους (Γεν. Γραμμ. Φ. 137). Τό περιεχόμενο του είναι μία σπαρακτική ίκεσία γονέων Γαλαξειδιωτών που την άπρβυναν προς τον Κυβερνήτη 'Ιω.

Ο ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Ένας μονάχος ναυτικός

Απ' της αύγης το χάραμα,
κι' ώσπου ό ήλιος δύσει,
στις φύσας το πανόραμα,
θέλει για να μιλήση.

Στου γυαλού την άκρη είναι καθισμένος
θαλασσόλυκος σωστός, μά πικραμένος
ζη μονάχος, με χιλιάδες άναμνήσεις
και της θάλασσας τις τόσες συγκινήσεις.

Στην άρμύρα απ' τη θάλασσα λουσμένος,
κι' απ' τον ήλιο με ρυτίδες μαυρισμένος
πρίν καιρό έχουν πνιγεί δυο παιδιά του,
κι' ό Πανάγαθος του πήρε την κυρά του.

Τόν ούρανό και την θάλασσα κυττάει,
τά ψαροπούλια, τις βαρκούλες, τη στεριά,
μά σαν τον βλέπεις νομίζεις πώς μιλάει,
στη θεία φύση, σιωπηλός στη μοναξιά.

Σά νυχτώσει τότε πια καταλαβαίνει,
και γυαλό τα θήματά του όρνει,
σ' ένα άλλον τόπο πάει να καθίση
στο σπιτάκι του... έκει να συνεχίση.

5)4)1974

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΓΑΛΑΝΗΣ

καταλάβη γιατί, καθώς το μαλακόστροφο μά άνιχνεϊ τη φυκισμένη άκρη, μία μαλλιασμένη διαχάλα ξεπροβάλλει απ' το βράχο, θανάσιμη άπειλή, και προσπαθεί, άδέξια, να τό άγκαλιάσει, κόβοντας του το δρόμο. Ποιός να πη στο μικρό και να τό έξηγήση πώς αυτή ή διχάλα είναι ένας κάβουρας του βράχου, ένας «μαλλιαρό - κάβρας», δυνατός και πονηρός, που καθώς παραμυθώνει άθέατος, όρέχτηκε τ' ήνόστιμη σάρκα του περαστικού ταξιδιώτη και του έστισε παγίδα!... «Ένας άλλος, πρσινωμένος ξεσταχισμένος όμόφυλος αυτόν του ληστή ξετρυπώνει την ίδια ώρα παρακάτω, από ένα μεγάλο πράσινο φυλί, έκει στη γωνιά, και προχωρεί, μπρός - πίσω, δειλός και άδέβαιος, σαν νάχη χάσι την ρότα του. Αυτός είναι ό «τσαγανός», με τα λιανά, άγαρμπα πόδια του, ό ξοδελφός του, είναι ό «φωτός συγγενής» του άλλου, του πλουμιστού πασά του βράχου, που στήνει τις παγίδες και άγανατεύει όλα τα πάντα απ' το άπρόσιτο όχηρό του! Κι' άλλα κι' άλλα θαυμαστά και περίεργα βλέπει το μικρό άγόρι, βλέπει και δε χορταίνει, έτσι θαμπωμένο, καθώς στέκει γονατισμένο πάνω στο γαλαξειδιώτικο μουράγιο...

★

'Η ώρα πέρασε, ό ήλιος κάπου μεσουράνησε, οι τράτες γύρισαν, πάει ώρα, τώρα, με τα πλούτια τους, ποτισμένα με ιδρώτα πολύ και μόχτο, τα «περάματα» γυρίζουν τώρα κι' αυτά, ένα - ένα με τα κουπιά θγαλμένα απ' τους σκαρμούς τους, έκτός απ' το ένα, «της δόλτας», που μαχαίρωνει βαθεί το διάφανο νερό καθώς ή βάρκα με τ' άσπρο πανί της, φυσικω-

μένο απ' την δστρια, που είναι πειδ δυναμωμένη ζυγώνει στο άραξοδά της. Τό ίδιο κι' ό γαλάσιος κόσμος μας άραιώνει τώρα κι' αυτός και τα είδη του, ένα με τ' άλλο, φεύγουν συνέχεια και χάνονται, λές για μεσημεριακό ύπνο στο μουράγιο άδειάζει το ίδιο, έτσι που ν' άπομένει έρημο και μοναχό του.

Σ' αυτή τη γενική συμφωνία, θγαίνει και μία κακομούτσουνη παραφωνία, τό «τελευταίο καλαπόδι» στο βυθό: ένα πλάσμα άκαθόρι - στο σκούρο χρώματος, άγαρμπο, κακοτράχαλο, γιομάτο άγκάθια και θλένες, με κάτι κινήσεις σαν μόνιμους παρκεριστικούς σπασμούς και γλύφε και γλύκει το άλλο το μακρύς και το πλάτος της, τη «δλάστηση» του μουράγιου, χωρίς να βρίσκει, από μέσα, καμιάν άνταπόκριση. Είναι ό άνεπιθύμητος έπισκέπτης της ώρα αυτής που όλα άπρακτούν κι' ό σκυμένος, από πάνω, μικρός ξέρει, περιέργα, ως κι' αυτός άκόμα, τ' όνομά του και το ξεφωνάει: σαλιάρη...

★

Έδώ τελειώνει ή γοητεία. Ντά - λα μεσημέρι, μέσ' στη νεκρική σιγή, που άπλώνεται στην έρημημένη «'Αγορά» και την «Πέρα - Πάντα», που πυρπολιούνται από ένα άνήμερο ήλιο, ό άποδεχασμένος μικρός πετιέται άαφαισμένος. Κάποιο χέρι τον σηκώνει, ήσυχα, και τον τραβάει για τό κοντινό σπιτί του, από όπου, άρες δλόκληρες, έχει ξεγλυστρήσει! Προχωράει ύπάκοχα, χωρίς διαμαρτυρίες, μάλλον μηχανικά, σαν να ζή άκόμα μέσα σ' όνειρο που έζησε άρες δλόκληρες, στο γαλαξειδιώτικο μουράγιο! «Όμως, άς ήταν να ξεναγυρήση...

Γ. Ε. ΘΩΜ.

ΤΑ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΑ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

Καποδίστρια την 6 'Οκτωβρίου 1828 από την Αίγινα, όπου προσωρινά έμεναν, για πέντε αϊχμάλωτα Γαλαξειδιωτόπουλα — τέσσερα άγόρια και ένα κορίτσι —, ύστερα από άπέλπιδες προσπάθειες τριών έτών για την άνακάλυψη των παιδιών των, που, ένω οι γονείς, αϊχμαλωτισθέντες μαζί με αυτά, εξαγοράσθησαν, εκείνα παρέμειναν στα χέρια του άνοσιού έχθρου. Και τελικώς έμαθαν ότι τά είχαν στείλει στην Αίγυπτο στα άπαισίας μνήμης «σκαλοπατζάρου».

« Έξοχότατε Κυβερνήτα

« Ήμεϊς οι ύποφενόμενοι δυστυχέϊ Γαλαξειδιώται με δάχρυα » θεράμ, προστρέχοντες εις την αύτου έξοχώτητα άναφέροντας όν- » τας έχάσαμεν την πόλιν μας από τον 'Ιμπραήμ κατά δυστυχίαν » έχμαλωτισθήμεν και πολύ από ήμας. 'Αλλ' ήμεϊς και παρελπίδα » εξαγοράσθήμεν. Τα δε παιδιά μας έμεναν σκλάβοι (τά όποια και » έπολώθησαν τότες εις τον (δυσανάνγνωστο) Εσχάτως έμάθαμε » ότι ήταν εις τα φρούρια ταύτα Νεοκάρου και λοιπά. Και λοι- » ποίμενοι ως γονείς και μαθόντα την (δυσανάνγνωστο) αύτων » έστειλαμεν άπ' αύτό τοϋτο πλην δεν εύρέθησαν, τά είχαν στείλει » εις Αίγυπτον. 'Οθεν παρακαλούμεν θερμώς το φιλοδάκιον της » έξοχότητος σου, επενθυμίζοντάς σας, μαζί με τους λοιπούς όπου » ήθελε λάβητε πρόνοιαν, να προστεθούν και αυτά τα παιδιά μας, » τον όποιον σημειώνοντες άκολουθήσ κατάλογον. ήμεθα εύέλπιδ » της παρακαλέσεώς μας ότι ή αύτου έξοχότης περί τούτου θέλει » εύσπλαχνισθήτε και μένοντες με διατίτουν Σέβας».

6 θβρίου 1828 εν Αίγινη

οί πολίται Γαλαξειδιώτες

υπογραφαί

1 παιδί άρσενικό
του άθανασίου Μωραίτη
όνομαζόμενον Βασίλης

Θανάσης Μωραίτης

2 παιδιά άρσενικά του
Λουκά Μίχου Σπυρίδων
και Νικολάκης

Λοίξενα Μίχενα

1 παιδί άρσενικό του
Δημου Κεφαλά Γιάννης

Σίμενα Κεφαλά

1 τζούπα του Γιαννάκη
Μητρόπουλου Πανόρια

γιαννάκης Μητρόπουλος

Σχετικώς με τα όλοκαυτώματα και τους κατατρεγμούς, σημειώνουμε, προς συμπλήρωσι, ότι, άφού μέσα σε τέσσερα χρόνια (1821—1825) άντιμετώπισαν με άπίστευτη ψυχική δύναμη και σωματική άντοχή τρεις χαλασμούς του τόπου των και των καραβιών των, και παρέμειναν άκλόνητοι στις έρειπώμενες έστίες των, οι Γαλαξειδιώτες δεν μπορούσαν πλέον να συνεχι-

σουν άποτελεσματικά το τραγικό αυτό παιχνίδι και να πολεμήσουν ταυτοχρόνως τον έχθρό στη θάλασσα, χωρίς να κινδυνεύουν τα κοράδια των από τις έπιδρομές του. Και με σπαραγμό ψυχής άφήκαν έρημη την πυρκαυστη γενέτειρα. Έγκαταστάθηκαν ξεριζωόμενοι, άνέστιοι και ένδεείς, άλλα άκαμαιοί το φρόνημα και λεοντόθυμοι — και τό απέδειξαν με τα έργα των — στο Λουτράκι, στη Δομβραίνα, στο Κάλαιο, και σε άλλα παράλια του Κορινθιακού και του 'Ιονίου, καθώς και στην Αίγινα όπου είχε προσωρινώς εγκατασταθή και ή Δημογεγοντία του Γαλαξειδίου μέχρι το 1829, όπως μαρτυρούν ποικίλοι περιεχομένου έπίσημα έγγραφα της Καποδιστριακής ιδίας περιόδου.

★

Και πρίν κλείσωμε το σημείωμα αυτό άς αναλογισθούμε και άς άναμνησώμε, το μέγεθος και την αξία των πολεμικών πράξεων και γενικά την συμπεριφορά και την ψυχολογία των Γαλαξειδιωτών του Εικοσιένα! που άντιμετώπισαν τις τρεις αυτές καταστροφές του τόπου και των καραβιών εκτός από τις άνθρώπινες θυσίες και σκλαβιές.

Ιστορικώς είναι δεβαιωμένο, ότι, στις έπικλήσεις των Γαλαξειδιωτών, ιδίως προς τους 'Υδραίους, να τους βοηθήσουν για την άναμνημένη έπιδρομή του Τουρκικού στόλου, τους υπεδείκνυν να έγκαταλείψουν τον τόπο των και να εγκατασταθούν προσωρινά σε άλλα μέρη. Οι Γαλαξειδιώτες δεν έδεχθήσαν την ύπόδειξη και δεν έλαβαν βοήθεια. Παρά ταύτα έμειναν στον τόπο των και πολέμησαν, μόνοι και άδοθητοι. Και, παρά τις διάφορες «Κασάνδρες», θα έξησφαλίζαν άποτελεσματική άμυνα και άπάκρουνι της έπιθέσεως, να κατά την άπόδοσι έχθρικής δύναμεις στα μετόπισθεν των μαχομένων. Αυτό δεβαιώνει και ό Ναύαρχος Κ. Δεδούσης στο έγγραφο του προς τον Κυβερνήτη με όλοφάνερη ύπερφάνεια, άλλα και πικρία: «...δέκα όκτώ άρες διήρκεσε ή πισματική μάχη άλλ' ή άπόδοσις των έχθρικών στρατευμάτων δια έηρας μάς έδίδασε να άποχωρισώμεν την νίκην δια να καταφθάσωμεν να φυλάξωμεν τάς οικογενείας μας...».

Τί ήταν, λοιπόν, εκείνο που τους έκράτησε δεμένους με τις έστίες των και άκλόνητους στη γενέθλιο γή, που δεν την έγκατέλειπαν και μετά από κάθε χαλασμό; Βεβαίως όχι ή έλάχιστα σοδαρή έξηγησι

που έχουν δώσει άκόμα και έπιφανείς ιστορικοί, ότι ήσαν άφέλεις ή άνίδεοι που κινδύνου — έξηγσι έπιπολαία, που άποτελεί άδικη έπίκρισι και μάλλον άσυγγώρητη έλλειψη προσεκτικής μελέτης και κατανοήσεως του φρονήματος των Γαλαξειδιωτών.

Και όμως ήταν κραυγαλέα φανερό και εύκολονόητο το εύγενές

λίγα άπλά λόγια ό Θαλασσόλυκος και Πολέμαρχος στο έγγραφο του έκείνου:

«...Και ήμεϊς άμέσως έπιστρέψαμε εις την Πατρίδα μας από τα όρη, έστήσαμεν σκηνάς, και κατασκευάσαμεν νέα πλοία Μπρατζέρες...».

'Ηταν αυτός ούτος ό πόνος της Πατρώας γής! 'Ηταν ό άρρηκτος δεσμός με την ναυτομάνα θάλασσα και με την πανάρχαια ναυτική και ναυπηγική παράδοσι! 'Ηταν ή από τα βάθη των αιώνων της 'Ελληνικής φυλής ήθική έπιταγή να άμυνθούν «ύπέρ Βωμών και 'Εστιών»! Και τό ιστορικό αυτό χρέος, ζυμωμένο με την αγάπη προς την γήν των πατέρων των και την ιδιότητά των, τό ήσθάνοντο, χωρίς προσπαγή ανώταρη και παρά τις άντίθετες συμβουλές, ως κάτι φυσικό!... Οι Τριακάσιοι του Λεωνίδα, έπessαν στις Θερμοπύλες μέχρις ένός «τοίς κεινον ρήμασι πειθόμενοι», διότι αύτή ήταν ή προσπαγή της Πολιτείας των, ή όποια «έξ άπαλών άνδρων» τους έδίδασκε τό: «ή τάν ή επί τάς». Και θαυμάσμενται όχι μόνο για την γενναιότητα, άλλα και για την ύπακοή στους νόμους της Πατρίδος.

Τους Γαλαξειδιώτες όμως κανείς δεν προτάξε να μένουν και να πολεμήσουν — άντιθέτως μάλιστα! — και να έπανέρχωνται στην ρημαγμένη πόλι των ύστερα από κάθε χαλασμό! Οι Γαλαξειδιώτες, του Εικοσιένα, άρα γε δεν πρέπει να θαυμάζονται περισσότερο — άντί να έπικρινώνται άδίκως — για την άνευ προσπαγής γενναιότητα και φιλοπατρία των; Και τό ιστορικό έκείνου έπίγραμμα στις Θερμοπύλες μπορεί να έπαναληφθή για τους Γαλαξειδιώτες με την παραλλαγή: «Ενθάδε κείμεθα τοίς έαυτών φρονήμασι πειθόμενοι! 'Οποίος, πράγματι, 'Ιδεαλισμός! Και αυτό τό «φαινόμενο» άποτελεί την Θείαν άρετήν των και τό ήθικόν μεγαλείον των, που θα σελαγίζη έσαι εις τον όρίζοντα της 'Ιστορίας ως αιώσιο και άφάρτο έκθαμβωτικό παράδειγμα άγνής φιλοπατρίας και παροικίδους έθελόδυσίας!...

Πολεμισταί, άμαχοι, σκλαβωμένα Γαλαξειδιωτόπουλα —όλοι Σεις οι Γαλαξειδιώτες και Γαλαξειδιώτισες του Εικοσιένα! Τιμημένοι πρόγονοι και δοξασμένοι πρόμαχοι της 'Ελευθείας μας! 'Η ιστορική Δικαιοσύνη έπιδάλλει να άκουσθή και να έξαρηθί το εύγενές και μοναδικό κίνητρο των πράξεων και των θυσιών Σας! 'Ημεϊς, οι έπίγονοι Σας, θα τό βροντοφωνούμε, ως έλάχιστο φόρο τιμής και εύγνωμοσύνης, και, χωρίς νοσηρό συναίσθημα, θα έγκατέλειπα για την 'Αθάνατη 'Εποποιία Σας! Αιώνια και 'Αξία ή Μνήμη Σας!...

Νέα από τὸ Γαλαξειῖδι

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ - ΣΧΟΛΙΑ - ΕΙΚΟΝΕΣ - ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐπιμέλεια Ε. Κ.

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙ.— Ἀπὸ τὰ μέσα ἰουλίου ἄρχισαν νὰ ἐρχονται στὴν πατρίδα μας συμπολίτες μας πού διαμένουν εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸν Πειραιᾶ καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη γιὰ νὰ περάσουν τὴς διακοπές των στὴν προσφιλή των πατρίδα, νὰ ἀναΐξουν τὰ σπιτάκια τους, νὰ χορτάσουν τὸν καθαρὸ ἀέρα τῶν πεύκων καὶ θυμαριῶ ἀλλὰ προπαντὸς νὰ ἡρεμήσουν ψυχικὰ καὶ νὰ κάνουν τὰ μπάνια τους στὰ καταγάλανα νερά τῆς θάλασσας μας.

— Ἀλλὰ καὶ ξένοι Εὐρωπαῖοι πού ξεκίνησαν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ διέσχισαν στεριές καὶ θάλασσες νάρθουν νὰ περάσουν τὴς διακοπές τους στὴν Ἑλλάδα, ἤρθαν πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς καὶ στὸ Γαλαξειῖδι πού ἐννε διεθνῶς γνωστὸ. Κάθε βράδυ βλέπομε στὰ κέντρα Ἀμερικανούς, Ἀγγλους, Ἰταλούς, Γαλλίδες σπουδαστρίες εἶχαν στῆσει σκηνές στὸ Γιαννάκη, Ροζίκι, Βόϊδικα καὶ Κεντρί.

— Μέσα στοὺς πολλοὺς ξένους παραθεριστὰς ἐπαυλῆθε καὶ πάλι ἐφέτος μετὰ ἀπὸ 3 ἔτη πού μᾶς εἶχε ἐπισκεφθῇ ἡ γνωστὴ Παριζιάνα μαντάμ ΖΕΦΕΡΕΙ μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς ἐπισκεφθῇ τῆς μεγάλης συντροφίας. Μᾶς ἐξέφαισε μετὰ τὴν ἀπρόοπτη ἐπίσκεψή τῆς ντυμένη μετὰ τὴν τελευταία λέξή τῆς μὸδας πρὸς τοῦ οἴκου. Πολλοὶ ὅταν τὴν εἶδαν νόμισαν ὅτι ἦταν ἡ γνωστὴ

Καίτων Περγκέν πού γύρισε στὴν κίνη. ταινία ἐδῶ τοῦ Κακογιάννη.

— Κίνηση μεγάλη στὴν παραλιακὴ λεωφόρο ἀπὸ αὐτοκίνητα καὶ ποδηλατάκια τῶν μικρῶν πού τρέχουν ἀμέριμνα καὶ παρουσιάζουν ἀραιότατο θέσμη.

— Ὁ Ἀστυνομικὸς Σταθμάρχης κ. Κατσούλης μετὰ τοὺς 3 χωροφυλάκους ἐπιβλέπουν τὴν τάξή καὶ φροντίζουν γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ξένων μας γιὰ ἀνεύρεση καταλυμάτων καὶ δίνουν ὁδικὰς οδηγίας.

— Ἀλλὰ καὶ ἡ Λιμενικὴ μας Ἀστυνομία ἀποτελούμενη ἀπὸ τὸν ἐπικελευστὴ κ. Ἀνδρ. Γκολεμάν καὶ ἕνα λιμενοφυλάκα τρέχουν πότε στὴς ἀκρογιαλίες νὰ βοηθήσουν τοὺς λουσμένους, πότε στὸν κεντρικὸ λιμένα μας νὰ ὀρίσουν τὰ ἀγκυροβόλια τῶν καταπλεόντων κοττέρων καὶ νὰ βοηθήσουν αὐτοὺς νὰ δέσουν τοὺς κάβους των στὰ ἀγκυροβόλια των.

— Τέλος ἡ Κοινοτικὴ μας Ἀρχὴ μετὰ τὸν ἀεικίνητο Πρόεδρό μας κ. Εὐστ. Χατζηγιάννη μετὰ τοὺς ἐκτάκτους γιὰ τὴς περιστάσεις ὁδοκαθαριστὰς εἰργάσθη πραγματικὰ νὰ τηρήσῃ στὴν πόλιν μας καθαριότητα ἀλλὰ καὶ τὴν περιοχὴ τῆς Πέρα - Πάντας τὴν ὁποίαν οἱ ἐκδρομῆς παρὰ τὰ ὑπάρχοντα βαρέλια συλλογῆς ἀχρήστων τὴν ρυπαίνουν συνεχῶς.

— Τὸ κλάμπ ἔστω καὶ καθυστηρημένα λειτουργεῖ κανονικῶς καὶ μετὰ συρροὴ κόσμου γιὰ νὰ περάσουν ἐκεῖ ἀλησμόνητες ὥρες χορεύοντας, μεθυστικὴ μουσικὴ ἀλλὰ καὶ τὰ τελευταῖα σουξέ τῆς ξένης ποιήσεως καὶ μουσικῆς, μὰ καὶ τὸ γνωστὸ συρτάκι μετὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ διασκεδάζουν ἀρκετὰ καλὰ ὅλους. Περιποίσεις ἐκεῖ ἐξαιρετικὰ καὶ προθυμία γιὰ ὅλα ἀφαστα.

Τοῦ εὐχόμεθα καλὲς δουλειές.

— Τὸ βράδυ βλέπει κανεὶς σειρὰ πολυτελῶν αὐτοκινήτων νὰ εἶναι ἀραδιασμένα γύρω στὴν πλατεία Μάμμα πού οἱ ἐπιβάτες των ἤρθαν γιὰ τὴ Σπηλιά.

— Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ κόττερα οἱ ξένοι μας τρέχουν τὰ βραδία ἐκεῖ νὰ νωρῶσιν ἀπὸ κεντὰ τὴ θαυμαστὴ σπηλιά καὶ νὰ διασκεδάσουν.

Ε. ΚΑΜΒΥΣΗΣ

ΕΚΠΟΜΠΗ ΤΗΣ Τ.Υ. (ΕΡΤ) ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΠ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Τὴν Πέμπτη 25 Αὐγούστου στὸ Ἑθνικὸ πρόγραμμα τῆς Τηλεόρασης ἡ ἐκπομπὴ τοῦ «Πορταῖτο τῆς Πέμπτης» τοῦ δημοσιογράφου Φρ. Γερμανοῦ, παρουσίασε τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ συμπολίτου ζωγράφου κ. Σπύρου Βασιλείου. Ἡ ἐκπομπὴ ὅπως ἦτο ἐπόμενον ἀναφέρθηκε καὶ στὰ πρῶτα θήματα τοῦ διακεκριμένου ζωγράφου ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο τοῦ Ἀνδρέα Λεβαντῆ. Ἐκεῖ παρουσιάστηκε καὶ περιέγραψε τὰ πρῶτα ἐκείνα θήματα ὁ συμπολίτης Δικηγόρος κ. Δημήτριος Λεβαντῆς.

Ἀτυχῶς λόγῳ τοῦ περιορισμένου τοῦ χρόνου τῆς προβολῆς περιεκόπη κατὰ πολὺ ἡ ἀφήγησις τοῦ κ. Δ. Λεβαντῆ.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΓΕΡ. ΖΩΧΙΟΥ ΣΤΟ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙ

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙ.— Τὴν 18ην Ἰουλίου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐτελέσθη μνημόσυνον τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ Ν.Α.Τ. Γερασίμου Ζωχοῦ. Κατ' αὐτὸ παρέστησαν ὁ Δ)ντὴς τῆς Νομαρχίας ὡς εκπρόσωπος τοῦ κ. Νομάρχου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Δ. Σόφης ὡς εκπρόσωπος τοῦ Ἀρχιεποῦ τοῦ Πολ. Ναυτικοῦ, ὁ Πλοίαρχος Π.Ν. συμπολίτης μας κ. Νικ. Μητρόπουλος, ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Εὐστ. Χατζηγιάννης, αἱ Ἀστυνομικαὶ καὶ Λιμενικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Γαλαξειδίου, ἡ Δευθύντρια τοῦ Ναυτικοῦ Γυμνασίου κ. Β. Σουλγάρδου, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ν.Α.Τ. Γαλαξειδίου κ. Νικ. Παπανικολάου κλπ. ἀρχαὶ καὶ πλῆθος συμπολιτῶν μας καὶ ξένων παραθεριστῶν. Μετὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὁ Πρόεδρος τοῦ Ν.Α.Τ. Γαλαξειδίου κ. Ν. Παπανικολάου ὡμίλησε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Γ. Ζωχοῦ, ἰδίως γιὰ τὴ μεγάλη εὐεργεσίαν τοῦ πρὸς τοὺς ναυτικούς διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ν.Α.Τ. Ἐπικολοῦθησαν Τρισάγιον εἰς τὴν παρὰ τὴν πλατεῖαν «Χηρόλακκα» πρωτομὴν του, κατὰθεσις στεφάνων ὑπὸ τῶν Ἀρχόντων καὶ ἐτηρήθη ἐνὸς λεπτοῦ σιγῇ εἰς μνήμην τοῦ μεγάλου εὐεργέτου τῶν ναυτικῶν.

ΟΙ ΧΑΜΕΝΟΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ

Ὁ Γάλλος περιηγητὴς Ἰάκωβος Σπὸν (1647 - 1685) ἐπισκεφθῆκε τὸ Γαλαξειῖδι τὸ 1676 — τὸ ὁποῖον ὀνομαζόταν τότε Πεντάγιοι — καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων σημειώνει καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἐξω ἀπὸ τὸ περίβολο τῶν τειχῶν τῆς ὑπάρχει μίᾳ ἄλλῃ ἐκκλησίᾳ ὀνομαζομένη «Ἅγιος Ἰωάννης, πλησίον τῆς ὁποίας εἰσέλθοντες εἰς ἕνα σπηλιὸν ὑπόγειον λαξευμένο εἰς ἕνα βράχον, εἰς τὰ πλάγια τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν πέντε κυλῶματα ἁγίων μετὰ ἰσάριθμα λείψανα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἰσως ἐκεῖνα τῶν πέντε ἁγίων προσώπων τὰ ὁποῖα ἔδωσαν τὸ νῆον ὄνομα εἰς τὴν περιοχὴν αὐτήν, Πεντάγιοι μὴ σημαῖον ἄλλο τίς. (J. Sporn: «Voyage d'Italie, de Dalmatie...» Lyon 1678, tom. II σελ. 46).

Ἐπίσης τὸ ἔτος 1872 ὁ Ἀγγλος ἀρχιθεὸς Σάν Σαλβατὼρ ἐπισκεφθεὶς καὶ αὐτοὺς τὸ Γαλαξειῖδι, στὴ λεπτομερῆ περιγραφὴ τὴν ὁποία κάμνει γιὰ τὸ Γαλαξειῖδι σημειώνει καὶ τὰ ἑξῆς:

«Κοντὰ στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, εἶναι ἕνας μοναδικὸς τάφος. Ὑπάρχουν πιθανὸν καὶ ἄλλοι δὲ ἄλλοι ὅχι τόσο καλὰ διατηρημένοι. Κοντὰ σ' αὐτοὺς κάτω ἀπὸ ἕνα οἰκονομῶν σὺν τοῖς τοῖς Ἰωάννη Ἰλατανιώτῃ εἶναι μίᾳ σπηλιά - τάφος, ὅπου ἐπάνω εἶναι κτισμένο τὸ σπήνι, καὶ τῆς ὁποίας τὸ στόμμο εἶναι σκεπασμένο μετὰ σιφίος καὶ βρίσκεται σὸν προθάλαμο τοῦ σπητιοῦ. Σ' αὐτὴ τὴν σπηλιά ὅταν κατέβει κανεὶς κάτω εἶναι μίᾳ τετράγωνη πόρτα, μετὰ μίᾳ καμάρα καὶ πέντε θέσεις γιὰ τάφους ἀνὰ δύο στὰ πλάγια καὶ μίᾳ στὸ βάθος. (San Salvatore, «Περὶ τῆς τοῦ Κορινθιακοῦ» Πάτρας. 1874 σελ. 45).

Κατὰ τὰς ἀνωτέρω μαρτυρίας πρόκειται περὶ μοναδικῶν εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἀρχαίου τάφου ἢ τὸ καὶ πιθανώτερον πρωτοχριστιανικοῦ, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς σήμερον εἶναι καταχωμένος, ἀφοῦ ἡ οἰκία Ἰλατανιώτῃ σὺν Ἀγίῳ Ἰωάννῃ, εἶναι εἰς ὅλους γνωστὴ. Πιστεύομεν ὅμως ὅτι ἡ ἀρριόδια ἀρχαιολογικὴ ὑπηρεσία πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῇ διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἀρχαιολογικοῦ τούτου θησαυροῦ μας.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΠΟΔΗΜΩΝ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΩΝ

Μνημόσυνον τοῦ Ἰωάννου Μιχοπούλου καὶ τοῦ υἱοῦ του στὸ Γαλαξειῖδι

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ 31ου Ἑλ. ἀποκριτικοῦ Συνεδρίου τῆς Ὀμοσπονδίας Στερεᾶς Ἑλλάδος, Ἀμερικῆς καὶ Καναδᾶς (Ο.Σ.Ε.Α.Κ.) τὴν 25 Ἰουλίου ἔ.ε. ἐγένετο Δοξολογία εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν παρουσία ἐκπροσώπων τῆς Κυβερνήσεως καὶ πολλῶν ἐπιστῶν, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἔλαβε χώραν κατὰθεσις στεφάνων εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου.

Εἰς τὰς ἐκδηλώσεις αὐτὰς τὸν Σύνδεσμόν μας ἐξέπροσώπησαν ὁ Πρόεδρος κ. Ἰσ. Σιδηρόπουλος.

Πραγματοποιήσα ὁ Ο.Σ.Ε.Α.Κ. προσκλήμα ἀνὰ τὴν Ρούμελην, τὴν 30ην Ἰουλίου ἔ.ε. πέρασε καὶ ἀπὸ τὸ Γαλαξειῖδι γιὰ νὰ τιμῇ τὴ μνήμην τοῦ ἀειμνήστου ἐξαιρετοῦ συμπολίτου μας ὁ ὁποῖος διετέλεσε μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ ὕπατος Προέδρου τῆς Ο.Σ.Ε.Α.Κ. Ἰωάννου Μιχοπούλου καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πατριάρχου.

Εἰς τὰς 3.30 ἔφθασαν στὸ Γαλαξειῖδι μετὰ δύο πούλμαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ο.Σ.Ε.Α.Κ. τοὺς ὁποῖους ὑπεδέχθησαν εἰς τὴν πρὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ μας Ναοῦ Ἀγ. Νικολάου πλατεῖαν ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Γαλαξειδίου κ. Εὐστ. Χατζηγιάννης μετὰ τὸν Κοινοτικὸν Συμβολιστὴ καὶ τὸν Γραμματέα κ. Δ. Καραλιώτη, αἱ Ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ μετὰ ἐπικεφαλῆς τῶν Διοικητῆς Χωρῆς Ἀμφισσης, ὁ Λιμενσταθμάρχης Γαλαξειδίου καὶ ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου Γαλαξειδιωτῶν ἡ Γεν. Γραμματεὺς Δις Μίτσα Οἰκονόμου καὶ ὁ Σύμβουλος κ. Τ. Στέφος, καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι συμπολίται μας.

Εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀγ. Νικολάου εἶχον προσέλθει ἀπὸ ἐνωρίος οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀειμνήστου Γιάννη τὰ ἐξαδέλφια τοῦ κ. Ἰωάννης καὶ ἡ κ. Λόλα Πετρουτζά, ὁ κ. καὶ ἡ

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΡΟΣ ΜΙΜΗΣΙΝ

Ὑπὸ τῆς συμπολίτιδος Κας Κατίνης Γ. Κουτρούκη ἐδωρήθησαν καὶ ἐποθετήθησαν, δαπάνης τῆς, εἰς τὴν Πλατεῖαν Μάμα τέσσαρες ὁμοῖοι πολύχρωμοι καναπέδες εἰς μνήμην τοῦ συζύγου τῆς Γεωργίου Κουτρούκη. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὑπεθυμίζομεν ὅτι καὶ ὁ ἀειμνήστος σύζυγος τῆς Γεωργίας Κουτρούκης, εὐρισκόμενος ἐν ζωῇ κατεσκεύασεν —πρὸ ἔτους καὶ πλέον— τὸ γεφυράκι πρὸ ἐνάντι τὸν δημόσιον δρόμον μετὰ τὸ Νεκροταφεῖον τῆς πατρίδος μας καὶ ἔτσι τὰ αὐτοκίνητα καὶ ἡ νεκροφόρος μποροῦν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν περίβολον τοῦ Νεκροταφείου. Ἐπρόκειτο διὰ μίαν χειρωνακίαν ἡ ὁποία ἐγένετο ἀδύνατον καὶ χωρὶς ἐπιδείξει, χαρακτηριστικῆς τῆς σεμνότητος καὶ τῆς εὐσεβείας τῶν Γαλαξειδιωτῶν.

Μικρὲς εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Πατρίδα

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙ (τοῦ ἐκτάκτου ἀνατοκροῦ μας).

— Ἡ Ναυτικὴ ἐβδομάδα γιορτάσθηκε καὶ ἐφέτος στὸ Γαλαξειῖδι ὅπως κάθε χρόνο μετὰ ἐπιτυχία. Ἐγένετο κολυμβητικὸ καὶ ἱστιοπλοϊκὸ ἀγὼνας καὶ ἀπενεμήθησαν ἐπὰνθλα εἰς τοὺς νικητὰς. Τὸ βράδυ ἐγένετο μετὰ ἐπιτυχία γιορτὴ τοῦ φωτός. Τὶς γιορτὲς παρηκολούθησαν ὁ κ. Νομάρχης, οἱ ἀρχεῖς τοῦ τόπου μας καὶ πλῆθος συμπολιτῶν. Τὸν προσήκοντα λόγον ἐξέφωνησε ὁ καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου κ. Ε. Σουλγάρδου.

— Τὸ ἀναμφυκτὴριο τοῦ Ναυτ. Ὁμίλου λειτουργεῖ ἐφέτος ὑπὸ νέαν διευθύνσιν τοῦ συμπολίτου μας κ. Ἡλία Χαλδεᾶκη. Κάθε βράδυ συγκεντρώνεται ἐκεῖ πολλὸς κόσμος γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν δροσιὰ τῆς θάλασσας καὶ νὰ γευθοῦν τοὺς πικάντικους μεζέδες τοῦ κέντρου.

— Καίνουργιο ἐπίσης κέντρο ψισταρίας ἄρχισε τελευταίως νὰ λειτουργεῖ ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ στὴ θέσῃ «Λούστρες» ὑπὸ τὴν διευθύνσιν τῶν συμπολιτῶν μας ἀδελφῶν Τσάνου.

— Τὸ παντοπωλεῖο τοῦ κ. Γεωργ. Μαμαρέλη, ὁ ὁποῖος ἀπέχω-

ρησε, ἀνέλαβε ὁ κ. Δημ. Σουλάντζος μετὰ τῆς συζύγου του. Ἡ ἐφημερίδα μας εὐχεται εἰς μέν τὸν κ. Μαμαρέλην, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐξυπηρέτησε τὸ Γαλαξειῖδι, μετὰ νὰ χαρῇ τὴ σύνταξή του, καὶ εἰς τὸ νέο ζευγάρι πού ἀνέλαβε καλὲς δουλειές.

— Καὶ ἄλλοι καινούργιοι ἐπαγγελματίες στὸ Γαλαξειῖδι. Τὸ ζυλουργεῖο τῶν συμπολιτῶν μας κ. Ἀνδρέα Μπακομήτρου καὶ Γεωργ. Κατσακούλα. Ἦταν κατὰ πού εἰλεκατὰ τόσο ἀπαραίτητο στὸ σημερινὸ οἰκοδομικὸ ὄργανο τοῦ Γαλαξειδίου.

— Καὶ δεύτερον περίπτερον στήθηκε. Αὐτὸ στὴν ὁδὸ Μάμα στὸν χώρο πλίσιν τοῦ Ταχυδρομείου ἀπὸ τὸν κ. Εὐθύμιο Ν. Θεοχάρη.

Σ' ὅλους τοὺς νέους ἐπαγγελματίες εὐχόμεθα καλὲς δουλειές.

— Στὶς 27 Αὐγούστου ἑορτῇ τοῦ Ἀγίου Φανουρίου ἐγένετο παρὰ κλήσιν εἰς τὸ παρὰ τὸ «Κεντρί» προσκυνητὰρι τοῦ Ἀγίου Φανουρίου, ὅπως κάθε χρόνο. Ἐφέτος ὅμως ἐγένετο καὶ στὸ καινούργιο ἐκκλησάκι πού ἀνηγέρθη εἰς τὸν περίβολον τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐσπερινὸς καὶ παρακλήσις τὸ βράδυ καὶ Θεία Λειτουργία τὴν ἐπομένη.

ΔΩΡΕΑΙ Πρὸς τὴν Κοινοτικὴν Βιβλιοθήκην

Συνεχίζονται ὑπὸ πολλῶν, συμπολιτῶν καὶ μὴ, ἀθρόαι καὶ ἀξιόλογοι δωρεαί, εἰς βιβλία καὶ χρήματα, πρὸς τὴν Κοινοτικὴν Βιβλιοθήκην τοῦ τόπου μας. Ἐτσι ἔχουν προσφέρει, ἕως τώρα:

- 1) Ὁ Σύνδεσμος Γαλαξειδιωτῶν το ποσὸν τῶν 5.000 ὀρχ.
- 2) Ὁ κ. Νικ. Μ. Ἀγγουράς ὑπὲρ τοὺς 300 τόμους ἀξιολόγων βιβλίων καὶ 1.000 ὀρχ.
- 3) Ὁ κ. Ἀναστ. Τζιγγούνης περὶ τοὺς 30 τόμους βιβλίων καὶ 1.000 ὀρχ.
- 4) Ὁ κ. Σπ. Βασιλείου τὶς εἰσπράξεις τῆς ἐκθέσεώς του εἰς τὸ Γαλαξειῖδι πού ἀνήλθον σὸ ποσὸν τῶν 29.600 ὀρχ.
- 5) Ὁ κ. Ἀριστείδης Κ. Κατσαρὰ μίᾳ ξυλινῇ βιβλιοθήκῃ καὶ 80 τόμους βιβλίων.
- 6) Ὁ κ. Π. Πεκλιβανίδης δύο σειρές παιδικῶν διηγημάτων.
- 7) Ὁ κ. Γ. Μητρόπουλος τὸν «Παγκόσμιον Γεωγραφικὸν ἄτλαντα».
- 8) Ὁ κ. Εὐθ. Μητρόπουλος τὰ «Ἀπαντα Καρκαθίτσα».
- 9) Ἡ δ. Καλλιόπη Κεφάλα 8ρχ. 1.000 καὶ 10 τόμους ἀναγκασιῶν γιὰ τὴ βιβλιοθήκην βιβλίων.
- 10) Ὁ κ. Σταύρος Η. Μητρόπουλος 8ρχ. 1.000 καὶ πολλὰς φωτοτυπίας ἀρθρῶν σχετικῶν μετὰ τὸ Γαλαξειῖδι.
- 11) Ἐπίσης προσέφερεν ἕως τώρα τὸ ποσὸν τῶν 23.170 οἱ κάτωθι συμπολίται: Ν. Καστριναῖος, Γ. Καραχρήστος, Ἀνδ. Βομδιγιάννης, Παναγ. Μαρδάκης, Ἰωάννης Σταμπούλης, Εὐθ. Σ. Φούσκας, Παναγ. Μαρδάκης, Τάκης Παναγόπουλος, Κ. Καραγιώργος, Στ. Ἀνδρούρας, Φ. Καντιάνη, Ἰωάννης Σκαντζῆς, Κων. Σκαντζῆς, Ἀλκ. Μίχος, Γεώρ. Θωμάς, Νικ.

Ἐπὶ τῇ προσέφεραν ἕως τώρα τὸ ποσὸν τῶν 23.170 οἱ κάτωθι συμπολίται: Ν. Καστριναῖος, Γ. Καραχρήστος, Ἀνδ. Βομδιγιάννης, Παναγ. Μαρδάκης, Ἰωάννης Σταμπούλης, Εὐθ. Σ. Φούσκας, Παναγ. Μαρδάκης, Τάκης Παναγόπουλος, Κ. Καραγιώργος, Στ. Ἀνδρούρας, Φ. Καντιάνη, Ἰωάννης Σκαντζῆς, Κων. Σκαντζῆς, Ἀλκ. Μίχος, Γεώρ. Θωμάς, Νικ.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ ΤΟΥ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Στὸ προηγούμενον φύλλον τῆς ἐφημερίδος μας εἶχαμε δημοσιεύσει ἐκκλήσιν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ συμπολίτας γιὰ νὰ μᾶς ἀποστείλουν ἢ αὐτοῦσια ἢ ἐν φωτοτυπία τυχόν εὐρισκόμενα εἰς χεῖρας των φύλλα τῶν τοπικῶν ἐφημερίδων πού ἐξεδόσαντο κατὰ καιροὺς. Ἐπαναλαμβάνομεν τὴν ἐκκλήσιν μας αὐτὴν ὑπεθυμίζοντες ὅτι ἡ ἀποστολὴ καὶ ἐνὸς μόνου φύλλονος δὲ εἶναι ἀποκτῆμα γιὰ τὴν Βιβλιοθήκην.

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τῆς Βιβλιοθήκης

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐκκλήσιν μας ἀναπεκρίθη ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου μας κ. Ἰσ. Σιδηρόπουλος ὁ ὁποῖος μᾶς ἀπέστειλεν ἱκανὸν ἀριθμὸν φύλλων τῆς ἐφημερίδος «Τὸ Γαλαξειῖδι» ἐκ τοῦ ἀρχείου του.

Βλάμης, Π. Χατζηγιάννης, Ἀν. Μιχοπούλου, Ἡ. Θεοχάρης, Νέστορ Φωκάς, Εὐστ. Μίχος, Π. Θεοχάρης, Σ. Λογιόπουλος, Παν. Παρτσάκης, Ἀθ. Δάνδουρας, Χαρ. Δάνδουρας, Εὐθ. Πετραντζῆς, Δ. Λεβαντῆς, Ἡλίας Σκουρτῆς, Μάνος Χατζῆς, Ν. Μπακομήτης, Γ. Λ. Χατζῆς.

Θεοχάρης, Θεόδ. Γουναρῆς, Παναγιώτης Στέφος, Γεωργίος Γκούλας, Θεμ. Νικ. Στέφος, Ἀνδ. Κ. Κεφάλας, Βούλα Μητροπούλου, Ἀν. Μπράτσος, Δημ. Α. Μιχοπούλου, Νικ. Μοσχολιός, Ἡλ. Κ. Ζήσιμος, Ἀνδ. Πλουμίδης, Παρ. Πλατωνίτης, Γεώργ. Κοντάρης, Ἀνδ. Σίνος, Ἀνδ. Λεβαντῆς, Ἀγ. Ἀγγελόπουλος, Εὐθ. Παπαδόπουλος, Σπ. Σφέτσος, Μίτσα Παλαιολόγος, Στ. Μητρόπουλος, Ἰωάν. Μακρῆς, Ἰωάννης Τσελὲς καὶ Θεόδ. Α. Γιαννιτῆς.

13) Ὁ κ. Θεόδωρος Ἀλεξόπουλος Λεζίκον Ἀγγλικῆς Γλώσσης.

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τῆς Βιβλιοθήκης εὐχαριστεῖ ὅλους τοὺς ἀνωτέρω.

(Νεώτερες δωρεὲς στὸ ἐπόμενο φύλλον).

Ἐκθεσις Σπ. Βασιλείου

Στὴν νέα γκαλερί «Ντόμος» (Ἀναγνωστοπούλου καὶ Σάνου 1, Πλ. Κολωνάκιου) ἐγκαινιάσθηκε ἐκθεσις μετὰ ζωγραφικὰς δημιουργίας τοῦ Σπ. Βασιλείου.

ΤΟ Δ.Σ. ΤΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ

Κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου Κυριὸν καὶ Δεσποινίδην ἐδ' Ἀγίος Παντελεῖμων» αἱ ὁποῖαι ἐγένον τὴν 14-6-1976 διὰ τὴν ἀνάδειξιν νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐξελέγησαν αἱ κάτωθι:

Πρόεδρος: Κατρίνα Παλαιγιάννη Ἀντιπρόεδρος: Φρόσος Κωστήλου Γραμματεὺς: Εὐαγγελ. Τournatzi Τομίας: Αἰκατερίνη Μαργαρίτη

Τὰ μέλη
Τούλα Λαδέντζη
Σουσάνα Σουλαντζού
Ντῖνα Μαντζώρου
Ζωή Φούσκα
Ἐλένη Δόγκα
Ἀναπληρωματικὰ μέλη
Γιούλα Ἀγγουρά
Γαρυφαλία Χαλδεᾶκη
Εὐθυμία Πιπερίδου